

Глава IV

Ако следваме нашите собствени инстинкти, нашите собствени желания, нашите собствени мисли, нашите собствени желания, никога не ще знаем нищо друго освен радост и здраве

Не е трудно постижимо да чуем гласа на нашата собствена душа; всичко е направено толкова просто за нас, стига ние да го признаем. Простотата е принцип на всяко Творение.

Нашата душа (тихия спокоен глас, гласът на самия Бог) ни говори чрез нашата интуиция, нашите инстинкти, чрез нашите желания, идеали, нашите обикновени за и против; по който и да е начин, най-лесния за нас индивидуално да го чуем. По какъв друг начин Той може да говори с нас? Нашите истински инстинкти, желания, за и против са ни дадени така, че ние да можем да интерпретираме духовните команди на нашата душа посредством нашите ограничени физически възприятия, защото за много от нас все още не е възможно да общуваме директно с нашия Висш Аз. Тези команди трябва да бъдат следвани безрезервно, защото само душата знае какви опитности са нужни за тази определена личност. Каквато и да е командата, незначителна или важна, желание за още една чаша чай, или пълна промяна в цялостните навици на нечий живот, тя трябва да бъде следвана с желание. Душата знае, че наситата е един истински лек за всичко, което ние, в този свят, мислим за грях или грешно, докато цялото ни същество не възстане срещу подобно действие, този недостатък не се изкоренява, а само се приспива, така както е много по-добре и по-живително да облизваш мармалада от пръстите си, защото когато си много болен, този мармалад не те привлича.

Нашите истински желания, исканията на нашето истинско аз, не трябва да бъдат обърквани от исканията и желанията на другите хора, които така често се насаждат в нашите умове, или на съвестта ни, което е другата дума за същото нещо. Не трябва да обръщаме внимание как света интерпретира нашите действия. Само нашата собствена душа е отговорна за нашето добруване, нашата репутация е в Неговите ръце; ние може да бъдем сигурни, че има само един грях и това е наследването на повелите на нашата собствена Божественост. Това е грях срещу Бог и нашия ближен. Тези желания, интуитивни послания, искания никога не са егоистични; те касаят само самите нас и са винаги правдиви за нас, и внасят здраве в тялото и мислите ни.

Болестта е резултата във физическото тяло на съпротивата на нашата личност към повелите на душата. (Болестта) се случва, когато не чуваме „тихия спокоен глас“ и забравяме Божественото в нас; когато се опитваме да наложим нашите искания върху другите, или им позволим техните предложения, мисли и заповеди да ни окажат влияние.

Колкото по-свободни ставаме от външните влияния, от други личности, толкова повече нашата душа може да ни използва, за да свършим Неговата работа.

Само, когато се опитаме да контролираме и управляваме някой друг, ние сме себични. Но светът се опитва да ни каже, че е себично (егоистично) да следваме нашите собствени желания. Това е, защото светът иска да ни пороби, но истината е, че само, когато можем да (се) осъзнаем и да не обременяваме нашето истинско аз, тогава ние може да бъдем използвани за доброто на човечеството. Велика е истината, казана от Шекспир:

„...бъди на себе си във всичко верен

и както ден след нощ от туй ще следва,

че няма никога да се окажеш

*неверен и към другите.”**

(Думите са на Полоний към сина му Лаерт, Пето действие, трета сцена, “Хамлет”, Шекспир*

Превод: Валери Петров)

Пчелата, чрез своя избор на определено цвете за нейния мед, е средство, използвано, за да му донесе полен, необходим за бъдещия живот на младите растения.